

Η βυζαντινή επικράτηση στην Πελοπόννησο, που τόσα πολλά προσέφερε στην ιταλική Αναγέννηση (Πλήθων Γεμιστός - Βησσαρίων), ήταν ένα μόνο φωτεινό διάλειμμα στη μακράιωνη σκλαβιά, που κράτησε τριάντα αγωνιώδη χρόνια, δηλαδή από το 1430 έως το 1460, έτος κατά το οποίο οι Οθωμανοί Τούρκοι, υπό την αρχηγία του Μωάμεθ Β΄ του Πορθητή, κατέλαβαν την Αχαΐα.

Οι Τούρκοι κυριάρχησαν στην Αχαΐα το 1460, με την κατάληψη των Καλαβρύτων και όλων των άλλων κάστρων, εκτός του Σαλμενίκου (στο σημερινό Δήμο Ερινεού), που αντιστάθηκε στους εισβολείς για ένα ολόκληρο χρόνο. Οι επαναστατικές κινήσεις ήταν πολλές καθ' όλη τη διάρκεια της κατοχής με πλέον γνωστή τη μάχη της Ναυπάκτου το 1595. Επί 227 χρόνια, οι Τούρκοι έμειναν κυρίαρχοι στην περιοχή, χωρίς να επιδιώξουν την ανέγερση κάποιου σημαντικού κτίσματος ή κάποιου άλλου έργου.

Το μοναδικό έργο τους είναι το «Καστέλι του Μορέως», δηλαδή το κάστρο του Ρίου, το οποίο χτίστηκε το 1499 και ταυτόχρονα με το απέναντι κάστρο του Αντιρρίου, μετά από διαταγή του σουλτάνου Βαγιαζήτ Β΄.

Το 1687 οι Τούρκοι αναγκάστηκαν να δώσουν τη θέση τους στους Ενετούς, που κατέλαβαν όλη την Πελοπόννησο με αρχηγό τον Φρ. Μοροζίνι, όπου και παρέμειναν μέχρι το 1715.

Στα 28 χρόνια της «Ενετοκρατίας», οι νέοι κυρίαρχοι προσπάθησαν ν' αναζωογονήσουν την οικονομία της χώρας, ενθαρρύνοντας το εμπόριο και εισάγοντας νέες διοικητικές διαιρέσεις της περιοχής, τις «Provincie».

Έτσι, η Αχαΐα φερόταν ως «Provincie d Accaia» με πρωτεύουσα την «Patrasso», που είχε τα εξής «Territori»: Α.- Callavrita, Β.- Gastugni, Γ.- Patrasso και Δ.- Vostizza.

Η επανεμφάνιση των Τούρκων στην περιοχή, έγινε το 1715 και κράτησε 113 χρόνια, μέχρι δηλαδή το 1828. Το σπουδαιότερο γεγονός αυτής της περιόδου, εκτός της Επανάστασης του 1821, είναι το ενδιαφέρον της Ρωσικής Αυτοκρατορίας για την Ελλάδα, που εκφράστηκε με την έκρηξη των «Ορλοφικών», δηλαδή με την Επανάσταση του 1770. Συγκεκριμένα, στις 29 Μαρτίου 1770 ο μητροπολίτης Πατρών Παρθένιος, όπως και οι αρχαίοι Αχαιοί, συγκέντρωσε τους προκρίτους στο Αίγιο και κήρυξε την Επανάσταση, εκστρατεύοντας κατά της τουρκικής φρουράς στα Καλάβρυτα, ενώ ήδη οι Πατρινοί, βοηθούμενοι από Κεφαλλονίτες και Ζακυνθινούς, είχαν αρχίσει την πολιορκία του κάστρου της Πάτρας. Δυστυχώς όμως, η Επανάσταση είχε άδοξο τέλος, ενώ τα επακόλουθά της ήταν τραγικά για τον ελληνικό πληθυσμό και ακόμα πιο φοβερά για το Κλέφτικο Κίνημα στ' απροσκήντα βουνά.